

Febrer 2022

«Jo no trauré pas fora ningú que vingui a mi» (Jn 6,37)

Aquesta afirmació de Jesús forma part d'un diàleg amb la multitud que, després del miracle dels pans multiplicats en abundància, el cerca i demana un altre signe per creure en Ell.

Jesús revela que és Ell mateix el signe de l'amor de Déu; més ben dit, Ell és el Fill que ha rebut del Pare la missió d'acollir i tornar a portar a casa seva tota criatura, en particular tota persona humana, creada a imatge seva. Sí perquè el mateix Pare ha pres ja la iniciativa i atreu tothom cap a Jesús (cf. *Jn* 6,44), posant al cor de cadascú el desig de la vida plena, és a dir, de la comunió amb Déu i amb els seus semblants.

Per tant Jesús no rebutjarà ningú, per molt allunyat se senti de Déu, perquè aquesta és la voluntat del Pare: no perdre ningú.

«Jo no trauré pas fora ningú que vingui a mi»

En veritat és una bona notícia: Déu estima immensament tothom, la seva tendresa i la seva misericòrdia s'adrecen a cada home i a cada dona. Ell és el Pare pacient i misericordiós que espera qualsevol que es posi en camí, empès per la veu interior.

Sovint estem malalts de recel: perquè Jesús m'hauria d'acollir? Què vol de mi? En realitat Jesús només ens demana que ens deixem atreure per Ell, alliberant el cor de tot allò que el destorba, per acollir amb confiança el seu amor gratuït.

Però es també una invitació que demana la nostra responsabilitat. De fet, si experimentem tanta abundància de tendresa per part de Jesús, ens sentim també nosaltres moguts a acollir-lo en cada proïsme (cf. *Mt* 25, 45): home o dona, jove o ancià, sa o malalt, de la nostra cultura o no... I no rebutjarem ningú.

«Jo no trauré pas fora ningú que vingui a mi»

Al Quebec (Canadà), una comunitat cristiana que viu la Paraula s'esforça en acollir moltes famílies que arriben al seu país, de moltes parts del món: França, Egipte, Síria, Líban, Congo... Tots són acollits i ajudats, també en relació a la seva integració. Això significa respondre a les seves nombroses necessitats, omplir els impresos segons els seu status de refugiat o resident, coordinar-se amb l'escola dels fills, acompanyar-los a descobrir el seu nou barri. També és important la inscripció a cursos de francès i la recerca de treball.

Guy i Micheline escriuen: «Una família siriana arribada al Canadà fugint de la guerra, va conèixer una altra que acabava d'arribar i estava encara molt desorientada. A través de les xarxes socials van activar la xarxa de solidaritat i molts amics van procurar tot el necessari: llits,

sofàs, taules, cadires, plats, roba, llibres i jocs per als nens oferts espontàniament per altres nens de les nostres famílies, sensibilitzats pels seus pares. Van rebre més del que necessitaven i, al seu torn, ells també van ajudar altres famílies pobres de la seva escala. La Paraula de vida d'aquell mes havia arribat molt a propòsit: "Estimaràs el teu proïsme com a tu mateix!"».

«Jo no trauré pas fora ningú que vingui a mi»

Heus aquí com podem transformar en vida aquesta Paraula de Déu: testimoniant la proximitat del Pare davant cada proïsme, cadascú individualment i com a comunitat.

Ens ajuda aquesta meditació de Chiara Lubich sobre l'amor de misericòrdia. Aquest, escriu Chiara, és «[...] l'amor que obre els cors i els braços als miserables, [...], als destronats per la vida, als pecadors penedits. Un amor que sap acollir el proïsme desviat: amic, germà o desconegut, i el perdona infinites vegades. [...] Un amor que no mesura i no serà mesurat. És una caritat florida més abundant, més universal, més concreta que la que l'ànima tenia abans. Sent, en efecte, que li neixen sentiments semblants als de Jesús, s'adona que li pugen als llavis, per a tots els que troba, les divines paraules: "Sento una gran compassió per aquesta gent" (cf. *Mt* 15,32). [...] La misericòrdia és l'expressió última de la caritat, el seu coronament. I la caritat venç el dolor, perquè aquest és només d'aquesta vida, mentre que la caritat perdura en l'altra. Déu prefereix la misericòrdia al sacrifici»^[1].

Letizia Magri

^[1] C. Lubich: "Quan hom ha conegut el dolor". A *Esclats de llum*. Barcelona: Ciutat Nova, 1996; pp 106.